

Тудорка (много ухилена).

И всичкитъ, тате. да бѣдѣтъ облепени нашенски, знаешъ?...

Исакъ.

Разбира се!... Ште научимъ ний тѣйзи Българе... А послѣ, Тудорке, трѣба всичкитъ да се премахнатъ — и Драгомиръ и Добринъ и всичкитъ имъ голѣмци и първенци, та да се замѣстятъ сѣ съ нашитъ... Тогава винаги ште ги имаме въ рѣцѣ, та ште можеме да правиме съ тѣхъ каквото искаме...

Тудорка.

Тѣй трѣба, тате, тѣй!... Да нѣма нито единъ първенецъ отъ тѣйзи дебелоглавци... Да ги смажеме хубаво!

Исакъ (става).

Ти само потърпи оште малко, та ште видишъ татку ти какво ште направи... А! ште видятъ тѣ тогава какъ се робува... (разхожда се и клати глава. Спира се) Но да не съдимъ, Тудорке; да идемъ да понагледаме...

Тудорка (става).

Наистина, не трѣба да се съди. Мене сѣ ме е страхъ, тате, отъ пѣвецътъ.

Исакъ.

Не бой се, Тудорке, не бой. (утиватъ си).

СЦЕНА ВТОРА.

(Царска стая. Вечеръ).

ЯВЛЕНИЕ 1.

ИВАНКУ И ДРАГОМИРЪ.

Иванку и Драгомиръ (сѣдятъ и си приказватъ).

Драгомиръ.

Но какво трѣбаше да правимъ? Добръ, че по-тежки у-